

Přílohy

Příloha č. 1: Rozhovor s Čestmírem Strakatým

Jaký je váš vztah s Economii?

My jsme sice přidružení k Economii, ale v podstatě tam žádná spojitost není. Jsou to dvě firmy, které spolu mají nějaký smluvní vztah, který je založený na tom, že my jim dodáme půl hodiny rozhovorů denně a oni nám za to zaplatí. A to je všechno, co máme s Economii společného. Tedy kromě toho, že sedíme v jejich domě a oni nám dali nějaké peníze ze začátků do techniky.

Vlastně trochu těžíme z jejich infrastruktury webových stránek, protože velká část návštěvnosti, která je ale bohužel nekvalitní, protože je necílená, přichází z Centrum.cz. U masovějších videí zhruba dvě třetiny návštěvnosti přijdou odtud. Potom je Aktuálně.cz, Hospodářské noviny a náš Facebook, který dává momentálně asi pětinu.

Já jsem si to představoval tak, že všechny blogy, ať už videoblogy nebo textové, musí být oproti mainstreamové konkurenci mnohem více progresivní, aby si utrhly to své procento čtenářů, potažmo sledujících.

Přesně tak. Tahle svoboda a moc se rozhodnout, že uděláme jednou například shrnující video à la John Oliver, které teď děláme s Martinem, nebo jak jsme zkoušeli DVTV Forum, mimochodem to jsou dva formáty které rozhodně budeme dělat dál, to je všechno dobré. Ale pokud to překoná nějakou hranici, za kterou my teď už rozhodně jsme, tak se dostáváme na nějaké finanční možnosti, které pro nás už začínají být neunosné.

Malý tým je dobrý v tom, že se člověk může jakkoli rozhodnout, ale ve výsledku, když jsou na něco potřeba peníze, tak jsou ta jednání, v našem případě s Economii, hrozně složitá. My s nimi musíme jednat, protože máme nějaké smlouvy o tom, co a jak se bude publikovat, a de facto všechno, co publikujeme, bychom s nimi měli probrat, protože oni do toho můžou mluvit. Ne obsahově, ale spíš co se týče formátů a nasazování. A to jednání je hrozně složité.

Čili my jsme vlastně nezávislí a můžeme si dělat jaké formáty chceme a de facto co chceme, ale jestli chceme, aby z toho bylo něco pro nás, aby z toho byla nějaká reklama, aby z toho byly nějaké peníze pro Economii a potom potažmo i pro nás, tak ta jednání tu stejně jsou.

Tím pádem to možná není úplně čistý blog nebo vlog, jak si zmínil na začátku. Protože přesto, že jsme nezávislí, tak nějaká omezení tu pořád jsou. Klademe rozhodně důraz na kvalitu, ostatně proto jsme možná úspěšní. Myslím, že právě ta kvalita obsahu je to, co lidi zajímá a pro co za námi jdou.

Takže to není tak, že bychom si mohli říct, že na všechno kašleme a budeme odteď točit všechno za běhu na iPhone.

Na začátku nám dala Economia peníze na dva foťáky, jednu kameru, jedno světlo a jelo se. To by rozhodně nebylo možné před deseti lety, možná ani před pěti. Navíc to, co teď děláme za živé vstupy na iPhone a iPad, tak to je taky kvalita, za kterou se nemusíme stydět. Naposledy jsme dělali přenosy z demonstrací při příjezdu čínského prezidenta, a ty byly čistě na tři telefony.

Chtěl bych se zeptat na historii. Vy jste teď na nějaké pomyslné čáře, kam jste se dostali za první dva roky. Můžeš mi popsat, jak probíhal vývoj?

Já musím hned zkraje podotknout, že tu nejsem úplně od začátku. Teď je to myslím rok a dva měsíce. A co se týče týmu, tak tam k moc velkým posunům nedošlo. Přesto, že děláme mnohem delší rozhovory a děláme jich mnohem víc, začali jsme dělat roadshow a ten nový Martinův formát, který stále nemá jméno, tak tým se za celou dobu nijak nerozšířil. Pořád je to deset lidí.

Můžeš mi tým trochu představit?

Strukturu DVTV tvoří šéf, dva editoři, dva moderátoři, jeden člověk na rešerše, jedna slečna, která dělá produkční a zároveň se stará o Facebook, dva kameramani a jedna střihačka.

Obsahově na tom, co točíme, jak to točíme a jak se ty rozhovory dělají, tak to de facto dělám jen já a druhý editor.

Od té doby, co Martin s Danielou odešli z televize a Honza Rozkošný s Honzou Úředníkem taky, tak se tu začalo vyjednávat s několika partnery, kteří nabízeli možnosti co a jak by se mohlo dělat na poli internetových rozhovorů. A nabídka, která přišla z Economie, byla jednoznačně nejlepší. Vedle toho finančního a logistického zázemí, které nabízela, dovolovala i svobodu nenavázání se na Babiše, nenavázání se na Soukupa.

Na začátku ten formát vypadal trochu jinak, točily se delší rozhovory, které se rozstříhávaly. To se vůbec neujalo. Průkopnictví bylo v tom, že nikdo nevěděl, jak dlouhé rozhovory je divák schopný sledovat a hlavně dokoukat až do konce. Všichni nám říkali, že tři čtyři minuty jsou maximum. Jenže my jsme zjistili, že naši diváci ta kratší videa vůbec nechtěli. Chtěli patnáct, dvacet minut, jako byli zvyklí z televize. Naše průměrná sledovanost videa je šestnáct minut, což je úžasné.

Je potřeba vyfiltrovat lidi, kteří kliknou na link, všimnou si, že to je video, což oni nechtějí a jdou pryč. Zbytek, to jsou ti lidé, kteří když se kouknou na první kousek, už to video většinou dokoukají až do konce. Navíc máme čím dál tím větší procento diváků, kteří se vrací. A i když se vrací třeba přes Centrum.cz, tak to nejsou lidé, kteří by to viděli poprvé. Kvůli tomu děláme videa čím dál delší. Na začátku jsme se pohybovali kolem 12 minut. Dneska se běžně dostaneme k 25 minutám.

Každý z moderátorů k tomu má navíc trochu jiný přístup. Každý se připravuje jinak a jinak vede i samotné rozhovory. Daniela má ráda, když se téma vyčerpá. Připraví si, kam chce hosta dovést a chce, aby to tam došlo. To znamená, že když to trvá půl hodiny, tak to prostě trvá půl hodiny. A mně osobně to nevadí. Navíc podle ohlasů to nevadí ani divákům. Martin se zase naopak připravuje trochu méně detailně a jde mu více o interakci. Proto jsou i statisticky rozhovory s Martinem přibližně o 5 minut kratší, než rozhovory s Danielou.

Jak probíhá příprava dílu?

Já dělám skladbu dnů, jak natáčecích, tak vysílacích a snažím se, aby to bylo pestré. Aby to nebyla tři politická témata, třeba třikrát Babiš, nebo třikrát nějaký náměstek a pak zase další den tři umělci. Je potřeba to nějak namíchat. Ideální den byl podle mě třeba včerejšek, kdy jsme měli ve studiu ministra spravedlnosti Pelikána, pak jsme točili s doktorkou o ALS a následně s Luděkem Staňkem o televizní zábavě. To je pro mě ideální den. Problém byl, že doktorka se musela domluvit týden dopředu, Staněk je kamarád, takže to bylo jednoduché. Obecně, když se teď podívám do kalendáře, tak tu mám hosty, kteří přijdou za měsíc. Ale jsou to jednotlivci, třeba dva hosté v týdnu. Například tu máme Evu a Vaška nebo Soňu Červenou. Nebo máme Závíše domluveného na 17. května a pak tu jsou lidé, kteří se domlouvají ze dne na den. Například toho Pelikána jsem domluvil v pondělí na úterý. Ale ne vždy se to povede.

Také jde o to, že lidé po nás chtějí, abychom reagovali na aktuální věci. Na druhou stranu to nechtějí pořad a nechtějí o tom tři rozhovory denně. Ale když se něco stane, tak vyžadují, abychom to zahrnuli do vysílání. To znamená, že my musíme být na jednu stranu nadčasoví, protože větší jména, herci, umělci, se musí domlouvat déle dopředu a musí se s nimi počítat. Pak se akorát doplňuje zbytek. Je to vlastně taková alchymie. Ten týden musí být zaplněný. Jednak mume mít, co hrát a zároveň je potřeba mít i silná témata, abychom se dostali na sledovanost, kterou potřebujeme. Zároveň je nutné sledovat dění a obsáhnout i politiku, protože diváci ji po nás vyžadují. Ne vždy se to povede.

Stalo se ti někdy, že bys neměl v jeden den tři díly?

Jasně. Někdy jsou čtyři a někdy jsou dva. Co se týče vysílání, tak reagujeme hodně na to, jak funguje sledovanost. Teď v pondělí jsme měli jenom dvě videa, protože obě dvě fungovaly skvěle. Bára Rektorová, která měla hodně silný příběh, a šéf českého telekomunikačního úřadu, který mě překvapil tím, jakou měl sledovanost. Ten mluvil o boji s operátory. A tihle dva nám udělali 224 000 unikátních návštěv. Což je mimochodem jeden z našich zatím nejsilnějších dnů od začátku roku. Další den jsme měli hned ráno muslimskou studentku z Teplic, dobrovolníka z Idomeni a pak učitele jógy. Na těch jsme měli 170 000 návštěv za celý den za všechny tři videa. V průměru je pro nás úspěšný den, když se dostaneme ke 150 000 tisícům. Už to je o polovinu více, než jsme měli minulý rok. Když se hodně daří, dostaneme se i přes 200 000.

Mně je fakt úplně jedno, jestli máme za den dvě, tři, nebo čtyři videa. Mě nic nenutí. Záleží na tom, jak si to chci poskládat a co je zrovna aktuální.

Máš nějakou zásobu videí, kdyby ti nějaké vypadlo nebo jsi uprostřed dne zjistil, že bys potřeboval ještě nějaké přidat?

Určitě. My se obecně snažíme točit víc videí, než vysíláme. To znamená, že natočíme v průměru 15 videí týdně Martina a Daniely. Plus ještě nějaká videa s Filipem. Takže dejme tomu, že vyprodukuje 20 videí týdně. A můžeme zahrát dvě, můžeme zahrát tři. O víkendu třeba dáváme jenom jedno. To znamená, že je tam pořád nějaký převis toho, co nám zbývá. V tuhle chvíli vím, že mám zásobu šesti videí, která jsou nadčasová a připravená k odvysílání. Některá nich jsou lepší, některá horší. Ono se taky ne všechna videa povedou. Takže je mám schované a vím, že je pustím ven někdy, když od nich nebudu potřebovat tu sledovanost. Ale mám je tam.

Může se stát, že je vůbec nepustíš?

Za dobu, co tu jsem, se nám to stalo jenom dvakrát. Jednou to bylo kvůli tomu, že přišli Nepálci, kteří měli mluvit česky, ale česky neuměli. Takže to video nebylo použitelné. Podruhé tady byl šéf kurdské organizace v Česku, který mluvil o teroristických útocích v Turecku. A mluvil o tom, že to nebyli Kurdové. Druhý den se pak ukázalo, že to Kurdové byli a celý rozhovor byl znehodnocený. Takže tenhle díl jsme taky nepustili. Nakonec jsme ho ale natočili ještě jednou a on o tom mluvil znovu, ale následný vývoj událostí celý jeho díl zase zneval. Takže jsme ho zase nepustili.

Ještě k tomu výběru hostů. Pokud pozveš hosta k nějakému exponovanějšímu tématu, zveš proti němu i někoho z „druhé strany“?

My jsme teď v situaci, že tohle klasické vyvažování, jako například v České televizi, kde vedle sebe posadí Kalouska a komunistu, aby to bylo v pořádku, dělat nemusíme. Snažíme se, ale ne vždy to jde. Třeba teď nedávno jsme tu měli Pavla Novotného, který kritizoval Ondřeje Vetchého. Takže potom pozveme Vetchého. Ale ne vždy spolu ty dvě strany chtějí komunikovat. Když pozveme Ringo Čecha, tak pak máme zase někoho

protizemanovského, takhle se to vyvažuje. Ale když třeba Tomáš Hečko plival na Blesk kvůli inkluzi, tak šéf Blesku k nám přijít nechtěl, protože k nám prostě chodit nebude. Podobně k nám nechce chodit Tomio Okamura a pár dalších, které můžeme zvat, ale oni stejně nepřijdou.

Zajímalo by mě to vaše posouvání hranic formátů. Kde berete nápady na další typy pořadů a kdo s tím přichází?

U rozhovorů, i co se vizuální stránky týče, se hodně inspirujeme u německých televizí, BBC a podobně. Co se týče formátu Martinova stand upu, tak ten je inspirován Johnem Oliverem. Chtěli jsme ho dělat už loni v červenci, měli jsme dokonce připravený jeden pilotní díl na kouče Růžičku. Nakonec nám to ale nevyšlo a odložili jsme to. Přišel jsem za Martinem s tím, že bych chtěl dělat takovou vtipnější, trochu víc komentativní show, a to se teď povedlo. Martin je tomu hodně otevřený a navíc mu to dost sedí.

To, co dělá Filip, je zase trochu něco jiného. To je víc takový ten mobilní, internetový žurnalismus. Inspirujeme se u různých, spíše serióznějších youtuberů. Také CNN to hodně dělá. Invence je ale hodně ze strany Filipa, který všechny tyhle věci dost sleduje. Já jsem ho do DVTV přivedl hlavně proto, abychom dělali více reportáží z terénu. On sám se pak hodně posunul přímo k živému vysílání. V tom je možné najít inspiraci možná trochu překvapivě například u Russia Today.

Plánujete rozšířit nabídku formátů?

My teď máme čtyři formáty – stream, rozhovor, stand up a DVTV Forum. Jsme otevření a chceme jít dál. Nicméně určitě ne za podmínek, které tu momentálně jsou. Je to spíš otázka financí.

Příloha č. 2: Rozhovor s kameramany Tomášem Svobodou a Janem Pospíšilem vedený 19. Dubna 2016 v Praze (vedl Štěpán Klíma)

Proč jste začali točit rozhovory tímhle způsobem?

Jan: Zjistili jsme, že nás velké procento lidí sleduje na mobilních telefonech. Proto jsme se tomu rozhodli přizpůsobit i záběry. Snažíme se je dělat hodně detailní, aby na těch malých displejích bylo něco vidět. Kdychom dělali záběr jako ve standartních *Událostech*, tak to bude jako blechy. Sice budeme mít postavu celou, uvidíme nohy a tak dále, ale už lidem neuvidíme pořádně do obličeje. Proto se snažíme soustředit na detaily. Hedvika má pak případně možnost sáhnout do těch celků, kdyby se jí něco nezdálo.

Uvažovali jste nad tím už předem, než jste vůbec začali, nebo jste k tomu dospěli až v průběhu, když jste viděli, jak velké procento lidí sleduje vaše videa na mobilních zařízeních?

Že nás lidé budou sledovat na telefonech, jsme si mysleli už od začátku, takže obraz jsme měli vymyšlený už od prvního dílu. Pak se nám to akorát potvrdilo v průběhu, když jsme měli přesná čísla sledovanosti z jednotlivých zařízení.

Tomáš: Ten rozhovorovější obraz přes rameno, byl daný úplně od začátku. Chtěli jsme to celé udělat víc kontaktní. Spousta lidí, kteří jsou z oboru, to ale nemohla moc vydýchat. To, že je při pohledu na moderátora přiznaný host a naopak, že ruší ten obraz, nedej bože, když je vidět ucho zezadu a podobně.

Původní myšlenka byla možná ještě víc divoká. Mělo se to totiž točit z ruky a podobně. Celé to vycházelo z toho, jak to vznikalo „na koleně“. Mělo to mít mnohem víc takový ten „blogersko-youtuberský look“. Nikdy jsme netoužili po něčem úplně čistém a dokonalém. A do teď to má vlastně potenciál být trochu punkovější.

Jak jste se k DVTV vůbec dostali?

Tomáš: Já, i když jsem předtím pracoval jako fotograf a neměl jsem žádné vzdělání v natáčení, jsem dostal nabídku se na projektu podílet. A tu jsem přijal. Tyhle parametry, na které se ptáš, tu byly ještě předtím, než jsme sem nastoupili. Na začátku je nastavoval Honza Dufek, který dřív pracoval právě s Honzou Rozkošným v České televizi. On přišel s tímhle modelem, s rámcem toho, jak by to asi mělo vypadat.

Také to dost souviselo s tím, že počáteční náklady byly nastavené na nulu. Celé to bylo vymyšlené tak, aby se to mohlo točit na levné foťáky, levné objektivy, za použití co nejmenšího množství techniky a co nejjednodušší cestou. A on to navíc postavil tímhle stylem. Že budeme na tomhle místě, směrem do newsroomu.

První díly jsou navíc točené skoro z pohledu a dokonce z ruky. První tři dny jsme totiž neměli pro každou kameru stativ, takže ho dostal jen hlavní záběr a zbytek kamer se držel v ruce. Až časem jsme k tomu přidali další Canon, slidery, víc světel a tak.

Máte nějaký další cíl, kam to technicky posouvat? Je tento formát vůbec posunutelný dál, když pomínu zvyšování počtu kamer a podobně?

Tomáš: Já si myslím, že z tohoto formátu už asi není moc, co víc vytěžit. Nevím vlastně, co bychom mohli přidávat, aby to už zbytečně nerušilo.

Jan: Navíc tohle je formát, ve kterém jde primárně o obsah, takže my to vlastně jen podtrhujeme a ani do toho moc radikálně vstupovat nechceme. Víc si můžeme vyhrát třeba v těch roadshow, ty jsem dělal na jeden iPad a tři telefony. V tom iPadu mám navíc rovnou režii, kde přepínám mezi jednotlivými záběry, můžu dělat přechody a podobně.

To děláš v jakém programu?

Jan: Switcher studio. Jednoduše do toho připojím přes Wi Fi ty telefony, nebo další počítač, když chci pouštět třeba obrazovku počítače kvůli Twitteru nebo nějaké prezentace a na iPadu si pak jednotlivé záběry mezi sebou přepínám.

Myslíš, že je to budoucnost žurnalistiky?

Jan: Já doufám, že ano. Ale možná jen zčásti. Já doufám, že tu ve studiu pořád budeme natáčet na foťáky, protože ta hloubka ostrosti se z telefonu dostat nedá. Stejně tak se nedá zazoomovat. Ale hrozně mě to baví. Těším se na prvního května, až se půjdu zase projít a dělat stream. To je navíc typ obsahu, který u nás nikdo nedělá. Z demonstrací při příjezdu čínského prezidenta máme sedmihodinový záznam. To tu nemá obdoby.

Jak probíhá editace klasického dílu ze studia?

Jan: Hedvika stříhá ve Final Cutu Pro X, nahraje tam všechny čtyři záběry a pomocí funkce new multicam se jí srovnají pod sebe. Stálé záběry zná a já s Tomášem máme pevně rozdělené, kdo natáčí moderátory a kdo hosty. Takže od nás taky už ví, co přibližně může čekat.

Jak dlouho editování jednoho dílu trvá?

Tomáš: Střih je tak na hodinu. Další hodinu pak finální soubor Čestmír vkládá do databáze, píše k němu popisky, tagy a podobně.